

яка завжди була першою

— Разом із керівництвом дистанції профком вирішує практично всі питання, зокрема, й виробничі. І підготовка до зими, і контроль за виплатою зарплати, і розгляд звернень людей — все це наша спільна турбота, — каже Ярослав Юник. — У нелегкому сьогоднішньому перед нами стоїть важливе завдання згуртувати і зберегти колектив, бо, на жаль, молодь, посилаючись на низьку зарплату, часто звільняється і вирушає на заробітки за кордон. Я завжди намагаюся переконати молодих людей, що легких грошей не буває, особливо далеко від рідного краю. Тому дбаємо про стабільну виплату заробітної платні, про належний соціальний захист, сподіваємось, на поліпшення економічної ситуації. А ще намагаємось показати, що в житті є не тільки праця, а й відпочинок. Вже не раз ми гуртом виїздили на природу, вирушали на екскурсії Львівщиною, підкорювали карпатські вершини. Крім цього, майже чотири роки щонеділі орендуємо зал у ФСК "Локомотив". Наші працівники залюбки приходять пограти у футбол. Приходять, до речі, вже не самі, а з синами. Це стало сімейним відпочинком і згуртовує не лише трудовий колектив, але і сім'ї залізничників. Такі традиції варті того, щоб їх підтримувати і розвивати.

Одна з традицій стосується дітей наших працівників. Щороку ми дбаємо, щоб вони могли побувати на новорічних циркових виставах. Для них це велика радість.

Намагаємось не забувати також про наших ветеранів. Раніше ми не надавали матеріальної допомоги непрацюючим пенсіонерам, а тепер, завдяки спільній з керівництвом постанові, робимо це до ювілейних дат. Хоча б мінімальною сумою, але допомагаємо.

Найбільша радість для мене, як голови профкому, коли позитивно вирішуються проблеми наших теперішніх та колишніх працівників. Намагаємось бути поряд з ними і в радості, і в горі. І, звичайно, прикро, коли доводиться давати згоду на звільнення працівника, коли вберегти його в колективі вже неможливо, бо сам колектив стає проти людини.

Заглядаючи у майбутнє, дуже хотілося б, щоб своє 75-ліття колектив дистанції зустрів в оновленій адміністративній будівлі, як це й планувалось до кризи.

“Здібні можуть швидко “вирости” з електромеханіка до старшого електромеханіка”

У цьому переконана помічник начальника дистанції з кадрової роботи **Наталія Коннова:**

— Дистанція пам'ятає часи, коли в нас працювало 700 осіб. Нині ж трудовий колектив налічує 405 працівників. Третина колективу — це молоді фахівці. Цього року на роботу за цільовим скеруванням до нас прийшли десять молодих випускників. Переважна більшість молоді починає у нас працювати, маючи за плечима Львівський технікум залізничного транспорту. Але, зазвичай, вони не зупиняються на цьому і вступають до вищих навчальних закладів: навчаються в Харкові, Дніпропетровську, Києві та Львові. Це — правильне рішення, важливе для професійного розвитку і кар'єрного росту, для перспективи загалом. Серед молодих працівників є здібні спеціалісти. Наприклад, старші електромеханіки Роман Сподар, Мар'ян Дідух, Іван Лис, Тарас Децик, Микола Дзяйло. Їх

призначили керівниками на таких важливих ділянках, як пости електричної централізації станцій Рудно, Клепарів, Скнилів, Підзамче, Красне. Усі вони — відповідально ставляться до поставлених завдань, добре знають свої обов'язки.

Але здебільшого, на жаль, підготовка молоді, яка приходиться у дистанцію, не найкраща. Серед групи “новачків”, часто навіть практикантів, зразу видно двох-трьох, які вирізняються і знаннями, і підходом до праці, і відповідальним ставленням до дорученої справи. Це вже залежить від виховання та від бажання самої людини знати, вміти та успішно працювати в нашому колективі.

З нагоди ювілею висловлю лише одне побажання, щоб закінчилась криза і дозволили прийом на вакантні посади.

“Треба вчитись і на своїх помилках”

Черговий електромеханік Львівського вузла зв'язку Ярослав Мацишин про залізничну професію ніколи не мріяв, хоча в родині були залізничники: брат діда і прадід, який колись будував залізницю від Сянок до Самбора.

— Закінчив технікум промислової автоматики, пішов служити в армію. Там забезпечував зв'язок з космонавтами у центрі управління польотами. З того часу й зацікавився зв'язком, — згадує Ярослав Мацишин.

— Потім прийшов шукати роботу у дистанцію. Співбесіду пройшов успішно і працюю тут вже майже 20 років.

Особливих труднощів у роботі не виникало. Схеми читати вмів, робота мені подобалась, треба було лише вивчити доволі велику територію праці. Старших зайвий раз не турбував, хотів самостійно знайти вихід з різних ситуацій, адже треба вчитись самотужки і на своїх помилках та кож. Це корисний досвід.

Всіх цікавих і важливих моментів праці не пригадаєш. Їх дуже багато. Мені запам'яталось, як запускали нову АТС (на вокзалі, в дистанції), а недавно, коли стихія пошкодила табло на вокзалі, треба було допомогти його швидко полагодити, адже пасажиром важко орієнтуватись без нього, а в довідку не всі встигнуть. Доводилось дбати також про годинникове господарство вокзалу.

З нагоди свята бажаю молодим працівникам дистанції якнайбільше вчитись. Якщо ж потрібна буде допомога старшого покоління, то хай звертаються — їм ніколи не відмовлять.

“Від нас залежить лиш сумлінна праця”

Старший електромеханік дільниці Підзамче-Красне Михайло Юрса:

— Ми з другом Богданом Іванцівим на пару вибрали собі залізничну професію, бо вона нам сподобалась. Разом вступили до технікуму і навчались на відмінно. Це захоплення не минуло й досі. Для мене моя робота — задоволення. Без неї у житті чогось бракує.

За останній рік нам вдалося зробити величезну роботу — завершено модернізацію двох станцій на головному ході Львів-

Красне (Задвір'я, Борщовичі). Вперше на дистанції встановлено практично всі нові пристрої у нове приміщення, що одразу ж позитивно позначилось на якості праці, обслуговуванні пристроїв та на безпеці руху.

Сьогодні не часто зустрінеш молодого працівника, який сумлінно ставиться до праці. Цьому треба вчити молодих працівників. Серед тих, з ким я працюю, молодь становить більшість. Кожен із них може стати хорошим фахівцем. Від мене, як від досвідченого працівника потрібен грамотний підхід до молодого чоловіка і бажання навчити його тонкощам нашої роботи. Я вважаю, що кожен може стати успішним працівником, якщо цього по-справжньому захоче. Для цього людині часом бракує лише одного — віри в майбутнє. Цього я й бажаю усім працівникам дистанції.

“Основною опорою були надійні люди”

Ветеран залізничного транспорту Анатолій Трофимович Вознюк:

— Я прийшов у дистанцію у 1964-му. Спочатку працював монтером зв'язку ремонтної колони. Згодом 24 роки трудився на посаді заступника начальника дистанції з СЦБ.

Початок моєї роботи припав на пік модернізації. Тоді ж разом із пуском диспетчерської централізації до Самбора і електрифікацією до Сянок збільшилась територія дистанції. Працювалося важко, хоча з такими керівниками, як Олександр Гизелев і Григорій Болкун це було й приємно. Вони чітко формулювали завдання і нам, працівникам, треба було тільки виконати його.

До роботи ми підходили з почуттям відповідальності. А основною опорою в кожній справі були надійні люди, хороші фахівці: Іван Солтис, Володимир Іваницький, Леонід Кундуєв, Михайло Юрса та інші. Завдяки таким працівникам дистанція витримувала величезне робоче навантаження, долала й нині долає труднощі.

Тому усім працівникам бажаю міцного здоров'я і звичайного людського щастя. А молодим — здобути знання і досвід. І щоб у всьому щастило.

“Я прикипів душею до залізниці”

Ветеран залізничного транспорту Василь Іванович Приставський:

— Я пропрацював в дистанції сорок років. Прийшов туди після армії, у середині шістдесятих, саме тоді, коли відбувся активний розвиток дистанції, зокрема, будівництво постів електроцентралізації (ЕЦ). Це був нелегкий і водночас важливий та цікавий період. Дистанція не просто розвивалась, вона йшла в ногу з часом, освоювала нову апаратуру. Тоді молоді працівники із завзяттям бралися за роботу.

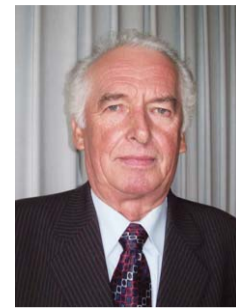
Мені випало працювати на одному з постів ЕЦ (Красне). Деякий час я був старшим електромеханіком. За весь час роботи я прикипів душею до залізниці, до дистанції, до колективу. Я й нині вболіваю за рідне підприємство разом із сином, який працює на залізниці і продовжує залізничну справу свого батька й діда.

Я бажаю всьому колективу дистанції плідної праці і, щоб теперішнє та наступні

покоління працівників були такими ж наполегливими, як минулі покоління. Не бійтесь труднощів, ви їх здолаєте.

“У дистанції завжди був дружній колектив і мудре керівництво”

Ветеран залізничного транспорту Володимир Васильович Іваницький:

— Для мене ювілей дистанції — це чудова нагода побачити тих, з ким пропрацював не один десяток років на пості ЕЦ-Самбір. І дуже приємно, що у нашому рідному підприємстві не забувають про ветеранів. Це свідчення того, що й нині, як і багато років тому, в дистанції зберігають традиції, шанують людей, що тут дружній колектив і мудре керівництво.

Пригадую, як тільки я прийшов сюди на роботу, то відчув, що потрапив у хороший колектив. Тодішнє керівництво дуже відповідально ставилось до справ. Так само й до працівників. Ми завжди знаходили підтримку в керівництві. Усього було вдосталь: і труднощів, і успіхів, але згадується тільки хороше, тому молодим поколінням працівників дистанції я бажаю також успішної праці на благо України.

“Найцікавішим було втілення ідей”

Ветеран залізничного транспорту Віктор Іванович Федоров:

— Я родом із Орджонікідзе. Залізничників у мене в родині не було, але багато родичів і знайомих радили вступати саме в залізничний технікум, бо вважали, що це — гідна, престижна професія. Так я й зробив. Цікаво, що навчався в тому ж технікумі, який пару десятків років скоріше закінчив поважний ветеран нашої дистанції Петро Зеленчук. З ним я познайомився дещо пізніше, коли приїхав з дружиною до Львова і влаштувався на роботу в дистанцію.

Спочатку я працював електромеханіком поста ЕЦ-1. У той період впроваджували все нове, тому нам було дуже цікаво працювати. Разом із новинками техніки ми впроваджували й нові методи роботи, зокрема, бригадний метод обслуговування пристроїв ЕЦ. Було у нас тоді дві бригади. Одна займалась товарним, а інша пасажирським парком. Бригадирами були Михайло Мотиль та Володимир Одаховський. Працював у нас також чудовий наставник молоді електромонтер поста ЕЦ-1 Василь Галушка.

Найцікавішою справою для мене було створення інформаційних табло на Львівському відділку, коли я був старшим електромеханіком Центрального поста диспетчерської централізації (ЦПДЦ). Мені пощастило бути автором проектів і керівником цих робіт. Така робота приносила мені особливе задоволення, адже це було втілення моєї ідеї. У цій справі мені допомагав електромеханік Олег Падковський.

Понад 40 років я пропрацював у дистанції, з них 36 очолював ЦПДЦ. Тепер пост очолює молодий кмітливий керівник Степан Вовк. Він формує новий колектив, але не забуває і про традиції. Ми досі збираємось на всі дні народження. Але тепер нас більше, бо в колективі поста вже троє молодих працівників, які прийшли на зміну ветеранам. Цій молодій зміні даю настанову: працюйте гідно і вас помітять.

Ольга ПАДКОВСЬКА